

[Ninn-Hansen]

rigsministeren om at sørge for dels den koordinering, jeg talte om, dels at alle væsentlige elementer af vor udenrigspolitik og det, der kan have indflydelse på den, som loven siger, bliver drøftet i det udenrigspolitiske nævn.

Jeg nævnte før Mellemøsten, og da vil jeg gerne gøre et par bemærkninger. Jeg vil gøre det med udgangspunkt i den sympati, som jeg tror de allerfleste i denne sal og de allerfleste i Danmark har næret for staten Israel siden den israelske stats oprettelse i 1948. Vi har erkendt vort ansvar for oprettelse af staten Israel, men vi har vel også set, at der opstod et folk, der dygtigt og målbevidst kunne sørge for, at det land, der jo ikke flød med mælk og honning, da de overtog det i 1948, på grund af deres dygtighed næsten blev et Kanaan med sådanne kvalifikationer. Den sympati, der har været i Europa og i øvrigt i en stor del af verden for Israel, er også en sympati, der er fremkommet, fordi det er en lille nation, der har måttet kæmpe for sin eksistens, fordi det er en forudseende nation, der har kunnet gøre det, som vi andre først skal til at lære, nemlig samle mange befolkningsgrupper med forskellig kulturel og religiøs baggrund i én nation og få dem til at arbejde sammen – virkelig en indsats.

Er den sympati så blevet mindre? Har vi indtryk af, at de, der altid støttede Israel, nu gør det mindre? Skyldes det, som nogle tror, at man er så ængstelig for olieleverancer, at man synes af den grund at være nødsaget til at formindske sympatien? Jeg håber det ikke. Mener man, at der er grund til at nære større sympati for palæstinenserne end tidligere, fordi de har ændret deres tone og handlinger? Jeg synes, det er tvivlsomt, om de har gjort det. Mener man, at denne formindskelse af sympatien skyldes Israel selv? Kan man hævde, at der er noget i deres politik, som man kan angribe dem for og dermed sige: de fortjener ikke længere at have den sympati, vi nærrede for dem tidligere? Sådant mener jeg heller ikke det forholder sig.

Hvilke muligheder har Israel, hvis de fortsat skal leve som den lille selvstændige nation? Vi har – det håber jeg også gælder udenrigsministeren – den opfattelse, at det israelske folk skal kunne leve i sikkerhed bag sine grænser. De grænser, der var indtil 1967, lader sig ikke forsvare i dag. Hvis ikke den øvrige verden er i stand til at give Israel til-

strækkelige garantier, kan man så rette nogen indvending imod, at de ikke er rykket tilbage til grænserne fra før 1967? Jeg mener det ikke. Jeg mener fortsat, der er god begrundelse for at vise Israel ikke alene sympati, men støtte i den gerning, de udfører i deres land og for at beholde deres land.

Jeg skal sige i forbindelse med, hvad hr. Lasse Budtz sagde om ængstelsen for konfrontationerne, at jeg deler den opfattelse, hr. Lasse Budtz gav udtryk for med henblik på Madrid-konferencen, med henblik på betydningen af en offensiv u-landspolitik, også selvsagt med hensyn til samarbejde inden for EF og i NATO. Jeg vil gerne senere tage dette sidste spørgsmål om NATO op og siger med det samme til forsvarsministeren, at jeg har et direkte spørgsmål til forsvarsministeren i forbindelse med det communiqué, der fornylig blev vedtaget i NATO.

Arentoft (FP):

Først vil jeg gerne takke udenrigsministeren for svaret på den udenrigspolitiske forespørgsel, som er rejst af alle partier her i tinget.

Vi må, som ministeren også sagde, erkende, at den internationale situation ikke tegner allerbedst i denne tid, og hver dag kommer nye uhyggelige meldinger om uro, opstand, krig, mord og mishandlinger og meget andet.

Skal man søge ind til kernen, må årsagerne nok findes i den omstændighed, at verdens befolkninger på grund af religion, sprog, klima, levevis og kultur er vidt forskellige, afhængig af, hvor på kloden, de befinder sig. Men ligegyldigt hvor det er, så er de dybeste spændinger nok at finde i sociale og økonomiske problemer. Selv i vort eget velfærdssamfund, der vel nærmest er ved at drukne i social velfærd, kan vi ikke enes, og det skyldes ikke mindst, at den er helt gal med økonomien. Og så er vore problemer vel i høj grad selvskabte og små i forhold til de lande, hvor det er et spørgsmål om at overleve fra dag til dag på grund af krig og terror.

Selv om Danmark regnes for et godt land, er vor indflydelse i den store verden ret så begrænset, selv om mange i dette land gerne så, at vi blandede os i alt mellem himmel og jord. Det hverken skal eller kan vi. Men vi er nødsaget til at tage stilling til de mange ting, der sker i verden omkring os, og som også